MITCHELL KALPAKGIAN: UNDE DUCE NEGAREA ORDINII NATURALE?

Autor: Ioana-Macrina Cotos-Jinga | 27 aprilie 2023

Un articol scris de Mitchell Kalpakgian *pentru* The Imaginative Conservative

Articol original: The Denial of the Natural Order

Fără o ordine naturală pe care să ne bazăm, ordinea religioasă nu are nicio fundație solidă, cu ajutorul căreia să deprindem și să transmitem mai departe caritatea, să ne îmbogățim cultura, să rafinăm civilizația. Fără virtuțile cardinale, virtuțile teologice nu se pot dezvolta.

„Erezia fundamentală a zilelor noastre este negarea ordinii naturale, în cadrul consolidării efective a culturii", scrie Părintele Francis Bethel, membru al Ordinului Benedictin, în *John Senior and the Restoration of Realism*. Astfel, fără o ordine naturală, ordinea supranaturală este secată de realitate, iar civilizația își pierde sensul moral. Într-adevăr, toate ideologiile populare ale secolului al XXI-lea provin din respingerea a ceea ce este cunoscut, adică a ordinii naturale date de Dumnezeu, care joacă un rol important în structurarea realității. Pentru oameni, ordinea naturală începe în viața de familie, în cadrul căreia se nasc copiii, fapt care asigură continuitate speciei umane. Toată natura – plantele, animalele și viața umană – este fondată pe anumite principii primordiale, precum acela al prosperității și al multiplicării. Toată natura se naște prin darul fertilității și al reproducerii. Chiar și așa, guvernele lumii, preocupate de problema mediului, de calitatea vieții și de controlul populației rezistă ordinii naturale, prin încurajarea contracepției, a avortului și a sterilizării. *The Death of the West* [n. trad. *Moartea Occidentului*], la care se referă Patrick Buchanan în cartea lui cu același titlu, provine din incapacitatea de a da roade și de a se înmulți, ca problemă a omului contemporan.

Ordinea naturală reflectată în familie este bazată pe instituția căsătoriei, pentru că stabilitatea și fidelitatea din cadrul căsătoriei influențează în mod direct viața copiilor.

Deoarece Mama Natură ordonează viața umană prin uniunea dintre bărbat și femeie, paternitatea și maternitatea asigură nevoile copiilor în modul echilibrat și complementar în care tații și mamele iubesc, învață și îngrijesc copiii. Cei tineri au nevoie ca mamele lor să îi crească, să îi educe și să îi iubească cu blândețe și atenție. De asemenea, aceștia au nevoie ca tatăl să asigure cele trebuincioase familiei, să se dedice binelui comun al familiei și să își disciplineze copiii – părinții fiind astfel atât modele ale blândeții, cât și ale puterii. Cu toate acestea, ideologiile din zilele noastre atacă adevărul de necombătut al masculinității și feminității, redefinesc înțelegerea universală a căsătoriei și reinventează familia tradițională prin permiterea adopției în uniunile dintre partenerii de același sex. De asemenea, familia fără tată, cu un singur părinte și noțiunea familiei ca „pluralitate de forme” (în limbajul Națiunilor Unite) slăbesc înțelesul normativ al familiei, înscris în ordinea naturală.

Ordinea naturală a căsătoriei – stâlpul pe care se sprijină instituția familiei – cere seriozitate în ceea ce privește jurămintele și loialitate de-a lungul vieții. Este în interesul copiilor, spre binele comun al societății și pentru fericirea tuturor bărbaților și femeilor să apărăm, susținem și să îi învățăm pe ceilalți despre indisolubilitatea căsătoriei, ca normă culturală, mai mult decât să promovăm ideologia care susține faptul că divorțul nu este de învinuit, în care o persoană căsătorită poate, fără niciun motiv, să pună capăt unei căsătorii, fără nicio rezistență sau descurajare din partea legii locului sau a învățăturii bisericii. Nici divorțul, nici coabitarea nu aparțin ordinii naturale, care leagă cuplurile căsătorite și familiile într-o relație veșnică de ajutor reciproc, de bucurie reciprocă. Divorțul impune greutăți nespuse și îi supune pe copii unor confuzii, chiar dacă aceștia își doresc prezența constantă a ambilor părinți în viața lor și simt o afecțiune specială pentru amândoi. Sănătatea mentală, emoțională și spirituală a celor tineri este lezată ca urmare a divorțului, iar acest fapt îi îndepărtează de lume și îi lipsește de toată dragostea de care au nevoie.

Ordinea naturală recunoaște semnificația imuabilă a masculinității și feminității, care este determinată încă de la naștere. Nimeni nu poate să schimbe natura dată de Dumnezeu care este intrinsecă fiecărei persoane, fie aceasta bărbat sau femeie. Termeni precum „transgender” și „bi-sexual” nu corespund niciunei noțiuni reale, pentru că acestea încearcă să deconstruiască un înțeles fixat, determinat, al corpului uman și toate atributele și sensibilitățile care diferențiază bărbatul de femeie. Când Lady Macbeth a lui Shakespeare a plănuit să omoare regele, crezând că poate să își despartă natura de corpul ei și a renunțat la feminitatea sa, aceasta a dat dovadă de faptul că nu are cunoștință de sine, ignorând adevărul și feminitatea. Ea și-a proclamat bărbăția nesăbuită cu aceste cuvinte sfidătoare:

„Schimbați-mi sexul și umpleți-mă

Din cap la tălpi cu cea mai crâncenă

Cruzime! Îngroșați-mi sângele,
Și astupați cărarea remușcării,

Ca vreun imbold deșteptător al firii

Să nu îmi sguduie cumplitul plan[1].”

Chiar dacă aceasta insistă că violența și crima nu îi vor afecta natura feminină și instinctul matern, prin invocarea spiritelor demonice: „Veniți la sânii mei cei femeiești,/Beți laptele’mi ca fiere, voi slugi ale/Omorului”[2], Lady Macbeth nu-și poate schimba feminitatea. După uciderea regelui pe care au conspirat-o ea și Macbeth, Lady Macbeth suferă toată vina și oroarea faptului că și-a pervertit conștiința și natura. Bântuită și deranjată, Lady Macbeth umblă în somn în mijlocul nopții și își spală mâinile în mod obsesiv: „Ieși, afurisită pată!”[3] Terifiată, sentimentul său feminin al curăției vorbește și declară adevărul feminității pe care a pătat-o: „Aici încă e miros de sânge: toate mirodeniile Arabiei nu vor îndulci mâna asta mică!”[4] Așa cum credeau anticii, adevărata natură iese la suprafață și nicio cantitate de îndoctrinare nu poate întoarce ordinea naturală, pe care ideologiile moderne o proclamă ca inexistentă. Lăudăroșia dezvăluită a lui Lady Macbeth a fost echivalentă cu o minciună goală.

De asemenea, ordinea naturală implică și dreptul natural, adică legile morale de la sine înțelese cu privire la ceea ce este bine și rău, cunoscute rațiunii umane și înscrise în conștiință. Legea naturală există în toate locurile, timpurile și culturile ca adevăr universal care reflectă caracterul etern al legii lui Dumnezeu. Cum proclamă și eroina din tragedia *Antigona*, justiția nu este determinată de putere politică („ceea ce e măreț, nu este și drept”), ci de legi divine mai înalte, adică „legile zeiești (…)/Că-aceste legi nu sunt slove scrise, nu!/ Dar pe vecie-s legi și nu-s de azi de ieri”[5]. Sfântul Pavel, de asemenea, aderă la legea naturală, când pretinde că popoarele care nu au Legea Mozaică, „în fire fac ale legii, aceștia, neavând lege, își sunt lorușI lege. Ceea ce arată fapta legii scrisă în inimile lor, prin mărturia conștiinței lor și prin judecățile lor, care îi învinovățesc sau îi apără, În ziua în care Dumnezeu va judeca”[6].

De asemenea, legea naturală își găsește expresia în virtuți cardinale (naturale) precum prudența, justiția, curajul și cumpătarea, cunoscute rațiunii umane. În același sens, virtuțile cardinale stabilesc fundația vieții morale, care este perfecționată de virtuți teologice (supranaturale), precum credința, speranța și caritatea – exact în același mod în care Dumnezeu construiește natura. Prudența trebuie să recunoască ceea ce este adevărat, înainte ca justiția să acționeze pentru a face ceea ce este drept. Curajul trebuie să prevină frica de a ajunge la bine și cumpătarea trebuie să modereze curajul

haotic, prin liniștirea situațiilor. Fără îndoială, înțelegerea dragostei umane și divine presupune o cunoaștere a virtuților cardinale.

Erezia modernității respinge moștenirea clasică a dreptului natural și tradiția creștină a legii divine în timp ce își inventează noi drepturi precum dreptul la avort, dreptul la sinuciderea asistată și dreptul la căsătoria persoanelor de același sex. Relativismul moral și corectitudinea politică, care domină gândirea politică și ideologia modernă, întinează fiecare sens al normelor universale și al adevărurilor transcendente, care s-au aplicat tuturor oamenilor, în toate timpurile și în toate locurile. Pentru ideologi, vechile legi morale nu sunt aplicabile într-o democrație diversă și pluralistă, iar doctrinele creștine cu privire la sanctitatea vieții, sfânta taină a căsătoriei, răul contracepției și imoralitatea divorțului nu au niciun rol în forumul public. Mai mult, deciziile Curții Supreme și agenda partidelor politice sunt realizate conform obiceiurilor contemporane, mai degrabă decât pe baza unor principii eterne ale justiției, care să fie înrădăcinate în tradiție și religie.

Fără o ordine naturală pe care să ne bazăm, ordinea religioasă nu are nicio fundație solidă, cu ajutorul căreia să îi învățăm pe ceilalți despre caritate, să ne îmbogățim cultura, să rafinăm civilizația. Fără virtuțile cardinale, virtuțile teologice nu se pot dezvolta. Fără virtuți cardinale precum justiția și legea naturală, legile nedrepte și ideile care sunt la modă vor dicta ceea ce înseamnă bine și rău. Fără religie și cultură, statul nu va reuși să asigure liniștea domestică sau o societate civilizată. Fără respectarea instituției familiei, niciun program care dorește să facă bine societății nu va crea o societate bună. Fără încrederea și onoarea care sunt date de taina căsătoriei, nicio societate nu va asigura o sursă de fericire îndestulătoare pentru generațiile viitoare. Toate problemele sociale, politice și economice se nasc din atacul asupra ordinii naturale. Dacă un fermier ignoră legile Mamei Natură, nu se poate aștepta să aibă o recoltă bogată. În același mod, dacă o societate desconsideră ordinea naturală, nici aceasta nu poate prospera sau înflori, suferind din cauza depopulării, a familiilor ruinate, a abuzului domestic, a deconstrucției căsătoriei și a formării unor bărbați și femei fără o certitudine morală sau cunoaștere de sine. Fără ordinea naturală inerentă, dată de Dumnezeu, ca normă și ideal, orice formă de dezordine, anarhie și anomie poate fi constituită în numele „alegerii” sau al „drepturilor”: „Frumos e slut și slut frumos”[7], cum spuneau vrăjitoarele în *Macbeth*. Fără ordinea naturală, ceea ce este nenatural va fi natural, ceea ce este rău va fi bine și ceea ce este bine va deveni rău.

NOTE

1. William Shakespeare, *Macbeth,* traducere de Adolphe Stern, Editura Cultura Națională, București, 1922, pp. 27-28. ↑

2. Ibid., p. 28. ↑
3. Ibid., p. 104. ↑
4. Ibid., p. 105. ↑
5. Sofocle, *Antigona*, Traducere de Georgio Fotino, Editura pentru Literatură Universală, București, 1969, p.443, 454-456. ↑
6. *Bibila sau Sfânta Scriptură*, tipărită sub îndrumarea Prea Fericitului Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1988, p. 1386. ↑
7. William Shakespeare, *Macbeth,* traducere de Adolphe Stern, Editura Cultura Națională, București, 1922, p. 12. ↑

Imagine: Raphael – „The Virtues" (1508-1511); Sursa: Wikimedia Commons